

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA RAAHESSA
Raamattuopetus 2.7.2011 klo 9.00
Teemu Kakkuri

Myrskystä satamaan

Keskiajalla uskottiin, että täällä Perämerellä on laivoja nielevä aukko. Kurimus, johon laivat katoavat. Ne ilmaantuvat uudelleen ihmisten ilmoille Lofoteilla, Norjan takana Atlantin valtamerellä. Ajateltiin, että merimiehet saattoivat selvitä kurimuksesta hengissä, jos heillä oli tarpeeksi ruokaa. Matka pimeässä putkessa kesti monta vuotta.

Mutta merimiesten juttu ja kansanuskomus ei ole vieras Raamatullekaan. Monessa kohdin kerrotaan, kuinka tie Jumalan valtakuntaan kulkee ahdistusten kautta, mutta oleellisin on se kohta, jossa kuvataan sitä putken toista päätä.

-- Nämä ovat päässeet suuresta ahdingosta.

He ovat pesseet vaatteensa

ja valkaisseet ne Karitsan veressä.

Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä

ja palvelevat häntä hänen pyhäkössään

päivin ja öin,

ja hän, joka istuu valtaistuimella,

on levittänyt telttansa heidän ylleen.

Nälkä ei heitä enää vaivaa, ei jano,

enää ei heitä polta aurinko

eikä paahtava helle.

Karitsa, joka on valtaistuimen edessä, kaitsee heitä ja vie heidät elämän veden lähteille, ja Jumala pyyhkii heidän silmistään kaikki kyyneleet.

(Ilm. 7:14–17)

Otan esille neljä asiaa.

1. He tulevat **ahdistuksesta**.
2. Heidät on puhdistettu **Karitsan veressä**.
3. Itse Jumala pyyhkii heidän **kyyneleensä**.
4. He ovat **taivaassa**.

1. Ahdistukset kuuluvat kristityn elämään. On suuri virhe ajatella, että myrskyn kurimukseen joutuminen tarkoittaisi Jumalan hylkäämäksi tulemistä. Siltä se siellä kuitenkin tuntuu, kun pimeys saartaa ja myrsky heittelee. Jumala on meille ensisijaisesti huolta pitävä Isä, ja kun myrsky lyö, koemme tullemme Isän hylkäämiksi. Jokaisen ongelmiansa kanssa kamppailevan kristityn elämässä on meneillään kaksi taistelua. Toinen on niitä myrskyn tyrskyjä vastaan; sairautta, työttömyyttä, riitoja, avio-ongelmia, vararikkoa ja epäonnea vastaan. Ja toinen on uskon kamppailu, se sama joka meidät yhdistää jo Jobin ja monen Raamatun pyhän kärsijän kanssa. Jumalani, miksi minut hylkäsit?

2. Taivaaseen tulevien joukko on joutunut tekemään tiliä omassatunnossaan ja Jumalan edessä. Kun taivas pimenee, alkaa oman sisimmän pimeys paistaa. Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista, huusi apostolikin. Ja ainoa vastaus on: Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta. Harjaantumattomat kristityt saattavat säilyttää toisten päälle sanoin kuvaamattoman raskaita taakkoja rakentaen onnistuneen kristityn kulissiuskontoa. Nyt Ilmestyskirjan Johannes päinvastoin alleviivaa sitä, että ahdistusten keskeltä taivaaseen saapuva joukko on ripin kansaa. Karitsan luona on oltu

kuin pyykkituvalle. Aina jotain tunnolla, aina jotain anteeksisaatuna. Mutta kuten tekstistämme huomaamme: se toimii. Karitsan veressä vaatteensa pesseet eivät joudu pettymään.

3. Vielä pari ajatusta myös sen kurimuksen putken alkupäästä. Merimiesten tarinoissa meren nieluun eli kinahmiin joutui yllättäen. Niin yllättävät elämän myrskytkin. Suomalainen mies joutuu kuulemma kriisiin yllättäen, mutta läheisille ja muille ihmisille sen merkit ovat yleensä etukäteen selvät. Kristitynkin pitäisi tietää, että taivaaseen vievä portti on ahdas ja tie kapea. Pietarin kirjeessä sanotaan: *Rakkaat ystävät, älkää oudoksuko sitä tulta ja hehkua, jossa teitä koetellaan, ikään kuin teille tapahtuisi jotakin outoa.* (1. Piet. 4:12)

Tätähän sen tien piti ollakin, mutta kaikkien kyynelten keskellä Jeesuksen sanat lohduttavat: *Autuaita te, jotka nyt itkette: te saatte nauraa.* (Luuk 6: 21). Ilmestyskirjan lopulla sama tieto siitä, että Jumalan kohtaaminen on kyynelien pyyhkimistä, kerrotaan vielä pidemmin sanoin: *Ja hän pyyhkii heidän silmistään joka ainoan kyyneleen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut.* (Ilm 1:4).

4. Myrskyn keskellä auttaa tieto siitä, ettei tämä kestä ikuisesti. On asioita, jotka vaivaavat meitä aikansa. Yhtään ylimääräistä ahdistuksen päivää ei osallemme koidu, vaan Jumalan hallussa on koko elämämme. Sitten on ahdistuksia, joihin totumme. Ne tekevät työnsä ja lakkaavat vaivaamasta, vaikkei niitä otettaisikaan pois. Kaiken ahdistuksen keskellä auttaa tieto siitä, mihin tämä kaaokselta tuntuva ja hallitsematon heittelehtiminen johtaa. Usko siis hyvä kristitty ystäväni ja matkaseurani myrskyssä: tämä laiva vie sinut satamaan.

Raahen kirkon alttaritaulu sopii merikaupunkiin. Sen maalasi Eero Järnefelt 1926 ja sen nimi on heräävä toivo. Katselin sitä kouluvuosiensa ajan joka sunnuntai. Pursi on myrskyssä. Opetuslapset ovat hädissään ja keikunta aallokossa näyttää epätoivoiselta. Jeesus on noussut seisomaan ja asettaa sanallaan myrskyä. Yksi opetuslapsista näkee jo horisonttiin, ja siitä nimi: Heräävä toivo. Pahimmassa myrskyssä ei uskomme enää jaksaa uskoa, mutta toivo laskee sen varaan, mihin Herra kykenee.

